

РЕШЕНИЕ

№ 39976

гр. София, 01.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в
публично заседание на 11.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разглежда дело номер **8893** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП. /.

Образувано е по жалба на Н. Д. Р., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк], вх.Г, ет.8, ап.96 чрез адв. К. със съдебен адрес [населено място],[жк], ул. „Ф. Ж.-К.“ №19, ет.12, ап.23, срещу Заповед № 25-0344-000055 от 30.07.2025г., издадена от Е. С. С., началник РУ към ОДМВР С., РУ С., за прилагане на принудителна административна мярка ЗППАМ по чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца, отнети са СРМПС №008123566 и 2бр. табели с регистрационни номера С..

С Определение №28167/25.08.2025г в производството по чл.166, ал.4 от АПК вр. чл.172, ал.4 от ЗДвП съдът е спрял предварителното изпълнение на ЗППАМ №25-0344-000055 от 30.07.2025г. Определението е влязло в сила на 05.09.2025г.

В жалбата се излагат доводи за неправилност на оспорената заповед поради нарушение на материалния закон, допуснати съществени процесуални нарушения. На първо място се сочи, че жалбоподателят не е представил на водача процесното ППС. Последното е предоставено за ползване на дъщеря й М. Р., която основно полага грижи за нея и управлява автомобила по необходимост. Последната е правоспособен водач, който през 2021г е получил златен талон за водач без нарушения. Пояснява, че дъщеря й е на пешеходно разстояние от дома й, поради което ключовете от автомобил и документите се съхраняват при дъщеря й. Пояснява, че не е давала съгласие на Р. Д., да управлява собствения й автомобил, нито е знаела, че това лице не притежава СУМПС. Р. Д. е приятел на нейния внук, който живее в дома на майка си, където се съхраняват документите и ключовете от автомобила. Счита, че административният орган не е установил и

доказал, че собственикът е представил управлението на автомобила на неправомерно лице, както и че това е станало със знанието му и без неговото противопоставяне. Счита, че заповедта е немотивирана, както и несъответна на целта на закона. Исква се отмяна на процесната ПАМ и присъждане на сторените по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен се представлява от адв. К., която поддържа жалбата и моли за отмяна на оспорената заповед. Представя писмени бележки и претендира разноски.

Ответникът Началник РУ към ОДМВР, РУ С. Е. С. С., редовно уведомен, не се явява, не се представлява и не изразява становище.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

При извършена полицейска проверка е установено, че на 29.07.2025 г. около 16: 25 ч., в област Софийска [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]Р. А. Д. от [населено място] управлява лек автомобил БМВ Х1с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Н. Д. Р. от [населено място], като при извършената проверка се установило, че водачът не притежава свидетелство за управление на МПС – същото е обявено за невалидно в АИС-БДС на 24.07.2025г. и в условието на връчена ЗППАМ №ГРАМ-1800275от 23.07.2025г.

Установено е, че като собственик на посоченото ППС Н. Д. Р. е допуснала управлението от неправомерно водач, с което виновно е нарушила чл. 102, ал. 1, т. 1 от ЗДв.П.

В издадената заповед се сочи, че на водача Д. е съставен АУАН серия ГА № 1275325/29.07.2025 г. за нарушение на чл. 150а от ЗДв.П.

При тези данни проверяващият орган е приел, че са налице основанията на [чл. 171, т. 2а, б "а" от ЗДвП](#) за прилагане на ПАМ: прекратяване на регистрацията на ППС. Със ЗППАМ № 25-0344-000055/30.07.2025г. на собственика на автомобила, с който е извършено нарушението – Н. Д. Р. е наложена принудителна административна мярка по [чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП](#) – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца, а именно за 180дни като са отнети СРМПС №008123566 и 2 бр. рег. табели [рег.номер на МПС] .

По делото е приета жалбата, ведно с писмени доказателства и административната преписка, в т.ч: ЗППАМ №25-0344-000055/30.07.2025г, АУАН бл.№1275325/29.07.2025г, докладна записка от мл.автоконтрольор Р.А., Протокол за предупреждение от 29.07.2025г, сведение от Д. от 29.07.2025г, справка за лице – АИС документи за самоличност, ел.справка за съдимост за АНП 210/2025г по описа на РУ С., Справка за нарушител/водач Р. А. Д., заповеди за компетентност на актосъставител и на издателя на ЗПАМ.

По почин на жалбоподател са разпитани свидетелите М. П. Д. за установяване факта на предоставяне управлението на лекия автомобил, собственост на жалбоподателката и Р. А. Д. за установяване факта на управление на процесния лек автомобил. От дадените показания на Д. се установява, че същият е син на М. Р., която е дъщеря на Н. Р., собственик на МПС. Автомобилът не е предоставен на Р. Д., а единствено на майка му М. Р.. Свидетел звъннал на майка си, но тя му казала,че ще му се обади по-късно, той не изчакал и извикал Р. и тръгнали с автомобила към скарата. Свидетел заявява, че той е предоставил автомобила на Р., като не дочакал майка му да му се обади. Свидетелят Р. А. Д. дава показания, че на дата 29.07.25г е бил с М. в дома му към 10-11 часа и решили да отидат да обядват на скарата. М. му предложил той да кара автомобила на жалбоподателката, тъй като имал проблеми с очите и не е могъл да управлява автомобила. Спрели го полицаите, а също и не бил казал на М., че няма документи. Изрично заявява, че освен М. друг никой не му е предоставял автомобила, както и че не познава Н. Р.,

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по [чл. 149, ал. 1 от АПК](#), от легитимирано лице по [чл. 147, ал. 1 от АПК](#) и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно [чл. 168, ал. 1 АПК](#) съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по [чл. 146 АПК](#), а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на оспорване в настоящото производство е Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-0344-000055/30.07.2025г., издадена от Е. С. С. –Началник РУ С. към ОДМВР С., оправомощен със заповед № 8121-з-1632/02.12.2021г на Министър на вътрешните работи и Заповед №517з-3082/22.07.2025г на Директор ОДМВР С..

Съгласно разпоредбата на [чл. 172, ал. 1 от ЗДвП](#), принудителните административни мерки по [чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. "а", т. 6 и 7 от ЗДвП](#), се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по [този закон](#) съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото са представени и приети като доказателства: заповед № 8121-з-1632/02.12.2021г на Министър на вътрешните работи и Заповед №517з-3082/22.07.2025г на Директор ОДМВР С..

Следователно, обжалваната ЗППАМ по [чл. 171, т. 2а б. "а" от ЗДвП](#) 25-0344-000055/30.07.2025г е издадена от материално и териториално компетентен административен орган в рамките на предоставените му правомощия. Същата съответства на изискванията за форма. Мотивирана е с конкретни прояви на водача на МПС. Посочени са фактическите и правни основания за издаването ѝ в степен, която позволява на адресата на заповедта да разбере мотивите и волята на административния орган.

Оспорената заповед е постановена в писмена форма и съдържа всички законово изискуеми реквизити. Посочени са релевантните факти и обстоятелства за обосноваване на възприетото от административния орган наличие на материално правната предпоставка за прилагане на принудителна административна мярка по [чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП](#) на собственика, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, неспособен водач, което не притежава СУМПС-същото е обявено за невалидно в АИС-БДС на 24.07.2025г.

С оглед на гореизложеното съдът приема, че са изпълнени изискванията на [чл. 172, ал. 1 от ЗДвП](#) и на [чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК](#), за постановяване на мотивиран административен акт.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на оспорения административен акт обхваща преценката дали ли са установените от компетентния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се сумират в нормата, възприета като правно основание за неговото издаване, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици. По дефиницията на [чл. 22 от ЗАНН](#) принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, като хипотезите, в които могат да се прилагат ПАМ, техният вид и органите, които ги прилагат, се уреждат в съответния закон ([чл. 23 от ЗАНН](#)). В случая Заповед за прилагане на принудителна административна мярка 25-0344-000055/30.07.2025г, е издадена на основание [чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП](#), съгласно която норма за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, се прилага принудителна административна мярка "прекратяване

на регистрацията на пътно превозно средство" на собственик, който управлява моторно превозно средство, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на [чл. 171, т. 1](#) или [4](#) или по реда на [чл. 69а от НПК](#), както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства – за срок от 6 месеца до една година. Приложената на жалбоподателката с обжалвания административен акт ПАМ по [чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП](#) от фактическа страна се основава на това, че на описаната в ЗПАМ дата, място и час собственият ѝ лек автомобил е бил управляван от неправоспособен водач, който не притежава СУМПС-същото е обявено за невалидно. При проверката е установено, че автомобилът се управлява от лицето Р. А. Д., който не притежава валидно СУМПС. Следователно наложената на жалбоподателя принудителна административна мярка е в хипотезата на [чл. 171, т. 2а, б. "а", предл. последно от ЗДвП](#) - на собственик, чието превозно средство е управлявано от лице, което не притежава СУМПС.

Не е спорно по делото, че лек автомобил БМВ Х1 с рег. [рег.номер на МПС] е управляван от лице, което не притежава СУМПС и/или е неправоспособен, респ. което ППС е обект на приложената с оспорената заповед ПАМ по [чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП](#), е собственост на жалбоподателката Н. Р.. От събраните по делото писмени доказателства и от разпита на свидетелите се установява, че процесното МПС е предоставено за ползване и управление от жалбоподателката не на водача, а на друго лице – дъщерята на Р.. Последната е имала фактическа власт върху движимата вещ, тъй като в нейния дом са се съхранявали документите и ключовете от автомобила. Същата не е спорно, че е правоспособен водач, следователно не е осъществено нарушение на чл.102 ал.1, т.1 от ЗДвП, както е посочено в ЗППАМ. Отделно от горното собственикът на МПС се установи, че не е предоставял автомобила на водача на МПС, извършил нарушение по чл.150а от ЗДвП на дата 29.07.2025г. Следователно от доказателствата по делото недвусмислено се установява, че жалбоподателката нито е предоставила МПС за ползване, нито е разрешила управлението на автомобила от водача Р. А. Д..

Принудителните административни мерки /каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по [чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП](#)/, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда те представляват репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменияване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. Законът регламентира прилагането на ПАМ по [чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП](#) при управление на пътно превозно средство от лице, непритежаващо валидно свидетелство за управление, неправоспособен водач или който е бил лишен от право да управлява МПС по съдебен или административен ред, или с временно отнето свидетелство като законодателното решение за налагане на ПАМ на собственика на ППС, чието превозно средство е управлявано от такова лице /в хипотезата на [чл. 171, т. 2а, б. "а", предл. последно от ЗДвП](#)/, се свързва с неправомерно поведение на собственика на ППС за това, че е предоставил, преотстъпил, разрешил, допуснал и т. н управлението на притежавания от него автомобил от неправоспособен водач. В случая обаче от доказателствата по делото по несъмнен начин се установява, че собственикът на лекия автомобил- жалбоподателката Н. Д. Р., по никакъв начин, с никакви действия или бездействия, не е предизвикала противоправния резултат – управлението на притежавания от нея автомобил от водач, без валидно СУМПС. Жалбоподателката нито е знаела, нито е могла да знае или да предположи, нито е допускала или би могла да допусне, че Д.

не притежава свидетелство за управление на МПС или е неправопособен водач. Следователно управлението на автомобила от неправопособен водач, не се свързва с каквото и да е било неправомерно поведение на собственика на МПС, а е изцяло резултат от действията на водача на автомобила, който без знанието и без съгласието на собственика е управлявал автомобила.

Разпоредбите на [чл. 6, ал. 1](#) и [ал. 5 от АПК](#) регламентират като проявление на принципа за съразмерността, че административните органи трябва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо и да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел, без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. В случая освен че прилагането на оспорената ПАМ не е обосновано, още по-малко е доказано с необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидената в закона цел, мярката не се основава на действия /бездействия/ на жалбоподател, сочещи на съпричастност на собственика на автомобила към установения противоположен резултат – управление на МПС от водач, непритежаващ СУМПС, поради което с наложената на Р. ПАМ по [чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП](#), се нарушава принципа на съразмерността по [чл. 6 от АПК](#).

Оспорената заповед е издадена и при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Жалбоподателя нито е бил уведомен за образуваното производство за прилагането на ПАМ по [чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП](#), нито преди издаването на заповедта са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая, нито са обсъдени събраните по преписката доказателства, еднозначно сочещи, че собственикът на МПС нито е допускал, нито е знаел, още по-малко е разрешавал притежавания от него автомобил да бъде ползван и управляван от водача Р. А. Д.. Допуснатите процесуални нарушения са довели до фактическа, правна и доказателствена необоснованост на направения от правоприлагащия административен орган извод за наличие на материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по [чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП](#) по отношение на Н. Р. за нарушение по чл.102, ал.1, т.1 от ЗДвП.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата е основателна, поради което оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка, като постановена при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, при неправилно приложение на материалния закон, в несъответствие с целта на закона и при неспазване на регламентираното като основен принцип изискване за съразмерност по [чл. 6 от АПК](#), следва да бъде отменена, като незаконосъобразна.

Предвид изхода на делото искането на жалбоподателя за присъждане на разноски следва да бъде уважено, като на основание [чл. 143, ал. 1 от АПК](#), в тежест на ОД на МВР С. следва да бъде възложено заплащането на разноски в общ размер 1110лв., от които: за заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат в размер на 1100 лв., съгласно представен договор за правна защита и съдействие, и за внесена по сметка на АССГ държавна такса в размер 10лв.

Воден от горното и на основание [чл. 172, ал. 2 АПК](#), Административен съд София – град, III отделение, 67-ми състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-0344-000055 от 30.07.2025г., издадена от Е. С. С., началник РУ към ОДМВР С., РУ С., с която на основание чл.171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП, е наложена ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС с рег [рег.номер на МПС] , собственост на жалбоподателката за срок от 6 месеца, и са отнети СРМПС и рег. табели.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР – С. да заплати на Н. Д. Р. ЕГН [ЕГН], разноски по делото

в размер на 1110 лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: